בס"ד "הדף לתולדותינו"

יום ה', י"ח בשבט תשע"ו (28 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מעשה שהיה כך היה ...

[מעשה זה אירע בשיעור תורה שמסר **הרב אליהו פרוש**, דודו של הגאון **הרב שלמה זלמן אוייערבך** בשכונת שערי חסד בירושלים לפני שנים לא מעטות ומובא בעלון **"מאורות הדף היומי" גליון מס' 862**]

שיעורו של הרב פרוש נמסר בשעות הבוקר המוקדמות בדרך כלל. בשיעורים שמתקיימים בשאר שעות היום, אין המשתתפים החדשים בשיעור "מתקבעים" בו עם הופעתם. איש אינו יודע אם אורחים מזדמנים הם, אם ממתינים הם לתפילת מנחה, או שמא בעו פגישה במקום זה. חולפים להם מספר ימים או אף מספר שבועות, עד אשר משתתפי השיעור (הוותיקים) מפנימים כי יהודי נוסף הצטרף לקבוצתם. לא כן הם פני הדברים בשיעור הנמסר באשמורת הבוקר. בשעה זו, איש אינו מופיע "במקרה" לבית הכנסת, ומשכך – כאשר היהודי הגמלוני הצטנף בקצה השלחן, הביט כל העת בגמרא שנפתחה לפניו, לא פצה את פיו ולא הרים את עיניו, ידוע ידעו משתתפי שיעורו של רבי אליהו כי יהודי נוסף הצטרף לקבוצתם.

דא עקא. את אשר הם ידעו עליו ביום הראשון להשתתפותו, הם ידעו גם לאחר חדשים ארוכים. הלה יושב היה ראשון במקומו, לפניו כמרא חתומה כפניו, וממתין בענוה שהיושב לצידו, ר' ירוחם, ידפדף בגמרתו תוך הרחת טבק של בוקר.

לו היה מיודענו לומד בכל יום באותו כרך גמרא שלמד בו אתמול, לא היה עליו להטריח בכל יום את ר' ירוחם שיצביע לו על המקום שבו מתחילים ללמוד בכל יום. כי... סימני הטבק שהותירו אצבעותיו של ר' ירוחם על דפי הגמרא לא הניחו מקום לספק היכן למדו אתמול. אך עקב ענוותנותו הרבה של מיודענו וצניעותו המופלגת, לא מלאו לבו לאחוז בגמרא בתום השיעור ולחבקה כדי להניחה בקרן זווית ולשמרה ליום המחר.

ניסו ר' ירוחם, ר' זליג, ר' שכנא ועוד ר' ור' לחלץ דבר-מה מפיו של "הדרומי", כפי שכונה ביניהם על שם מקומו הקבוע בקרן הדרומית, אך כל נסיונותיהם העלו חרס. ר' "דרומי" הפך לחפץ קבוע בבית הכנסת, דוגמת הספסלים, מנורת התמיד והפרוכת העתיקה תרומת בילה הינדא.

ירושלים הרים סביב לה. ומשאלו נעטפים בלובן השלג, ירושלים שוקעת במעטה כבד של פתיתוני קרח צחים. אותו יום נדבו הרי ירושלים את כל אשר להם לעיר בירתם, שעל שמה הם קרויים, ובתי ירושלים של מטה נעלמו כלא היו תחת הברכה הלבנה שגלשה מירושלים של מעלה.

...

רבי אליהו פרוש חכך את ידיו מעל כוס התה המהבילה, ואף שכבר לגם מחצית ממנה, עדיין לא הגיע לכלל הכרעה. חלילה, לא עלה על דעתו לשוב למיטתו ולהתכרבל שעה קלה נוספת, חלף השהות במטבחון הצונן. גמרתו כבר היתה פתוחה לפניו כמידי יום, אך דעתו נתונה היתה באותם רגעים על שיעורו, שיעור אשמורת הבוקר שלו.

"לְדָוִד מִזְמוֹר לַה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום ראשון בשבת

!בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל

הדף מוקדש **לפדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה לכל חולי ישראל

בס"ד

"הדף לתולדותינו"

יום ה', י"ח בשבט תשע"ו (28 בינואר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

מתוך פרשת השבוע...

"וַיְהִי בַיּוֹם הַשְּׁלִשִׁי בִּהְיֹת הַבֹּקֶר וַיְהִי קֹלֹת וּבְרָקִים וְעָנָן כָּבֵד עַל-הָהָר וְקֹל שֹׁפָר חָזָק מְאֹד וַיֶּחֱרַד כָּל-הָעָם אֲשֶׁר בַּמַּחֲנֶה. וַיּוֹצֵא מֹשֶׁה אֶת-הָעָם לִקְרַאת הָאֱלֹקִים מִן-הַמַּחֲנֶה וַיִּתְיַצְּבוּ בְּתַחְתִּית הָהָר. וְהַר סִינַי עָשַׁן כֻּלּוֹ מִפְּנֵי אֲשֶׁר יָרַד עָלָיו ה' בָּאֵשׁ וַיַּעַל עֲשָׁנוֹ כְּעֶשֶׁן הַכִּבְשָׁן וַיֶּחֱרַד כָּל-הָהָר מְאֹד. וַיְהִי קוֹל הַשֹּׁפָר הוֹלֵךְ וְחָזֵק מְאֹד מֹשֶׁה יְדַבֵּר וְהָאֱלֹקִים יַעֲנֶנּוּ בְקוֹל. וַיֵּרֶד ה' עַל-הַר סִינַי אֶל-רֹאשׁ הָהָר וַיִּקְרָא ה' לְמֹשֶׁה אֶל-רֹאשׁ הָהָר וַיַּעַל מֹשֶׁה." [שמות י"ט 16-20]

שבת שלום ומבורך
ברכה ומרדכי

"לְדָוִד מִזְמוֹר לַה' הָאָרֶץ וּמְלוֹאָהּ תֵּבֵל וְיֹשְׁבֵי בָהּ." [תהלים כ"ד 1]
מתוך פרק התהלים שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום **ראשון** בשבת

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום טוב ונעים לכל בית ישראל!

הדף מוקדש ל**פדיון נפשם** של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה לכל חולי ישראל